

Не було колись нічого, лише Хаос. Із того Хаосу постали мати-земля Гея, бездонна прірва Тартар та Ерос — могутня сила кохання. Постали звідти й дві сестри: Ньюкта — ніч і Гемера — день. У непорочному зачатті народився в Гемери син, і назвала вона його Порос — шлях до мудрості.

*Космогонічна доктрина товариства
«Ньюкта ке Порос»*

РОЗДІЛ 1

Тролейбус поскрипував, викрешував рогами іскри й розмірено тягнувся через нічне місто. Віро любила такі поїздки — щоби неспішно, у пустому салоні, коли крім тебе лишалися хіба водій, заспана бабуся, яка давно проїхала свою зупинку, і підпитий робітник, що повертався додому зі зміни. І нікому не було діла одне до одного.

У такі моменти її тривожність зникала і дівчина могла нарешті побути наодинці з собою. Ніби з людьми, але сама.

Віро повернулася боком і випростала ноги на сусіднє сидіння. Сукенка підсмикнулася, оголюючи тату із зображенням сліпої мойри — давньогрецької богині долі, набитої на передній ділянці стегна. Дівчина вмостилася зручніше, заправила за вухо недосушене після басейну пасмо й задивилась у вікно. Блищали вогні Оболоні, тягнулися вгору канати Північного мосту, а над Дніпром висіло важке кобальтове небо.

Саме час запилити сториз, адже до статусу мікроблогерки бракувало якихось дві тисячі підписників.

Телефон у руках завібрував.

— Лізко, не псуй мені *мать*. — Віро свайпнула повідомлення й націлила камеру на відблиски ілюмінації в річці.

Але телефон і далі вібрував, на екрані засвітилося ще одне повідомлення. А за ним ще одне.

— Що ж ти мене так вкурвлюєш, Лізко!

Мить минула безповоротно. Міст залишився за спиною, а на *SkyMall* у салон ввалилася компанія підлітків старшого шкільного віку. Парочка вместилися на заднє сидіння, дихаючи в потилицю Віро, і одразу перейшла до активно-еротичних дій, а цибатий рудань сів через прохід й увімкнув репчик на портативній колонці.

«Отакі малолетки й підтримують репутацію Троещини», — подумала Віро, проте не пересіла. Навпаки, задерла гостре підборіддя й розставила лікті, щоб зайняти якомога більше території.

Лізка тепер дзвонила.

— Кажі, — роздратовано відповіла Віро.

— Ти бачила?

— Та нічого я ще не бачила, вертаюся тролейбусом з тренування. У мене тут інтернет-детокс.

— Ну, як завершиш детоксикацію, відкрий моє повідомлення, — випалила Лізка. У голосі бриніла легка образа, але подруга одразу ж повела далі: — Якщо треба, ми й до Європейського суду дійдемо. Це ж твоє авторське право, зрештою. Якщо він *world bestselling author*^{*}, то що, думає, все можна? Скотиняка така, а я ще по ньому фанатіла!

Здавалося, Лізка вже сама була на півдорозі до Страсбурга із заявою, та Віро урвався терпець.

— Що ж це за глобальна катастрофа така? — Не перериваючи виклику, вона відкрила останнє повідомлення.

«Орфічні культи на вулицях старих Афін, — свідчив заголовок статті на “Суспільному”. — Світовий бестселер Костаса Іпсіландіса: хайп чи літературний феномен?»

Текст розпливався перед очима. Щось стиснулося в грудях. Один тривожний дзвіночок, який от-от загрожував перерости в оркестр. Віро кинулася до дверей і останньої миті вискочила з тролейбуса. У будь-якій незрозумілій ситуації — біжи.

Віддихалася, вслухаючись у заспокійливий білий шум дороги. Лізка й далі щось говорила, але Віро не могла сконцентруватися на її словах. Підвела голову, щоб принаймні зорієнтуватися, на якій зупинці вискочила.

Просто над нею, підсвічений ліхтарями, стояв рекламний щит. Із нього на Віро дивився похмурий чоловік років сорок плюс: щоки, порослі густою чорною щетиною, класичний грецький ніс, насуплені брови над сірими очима. У руках він тримав книжку в криваво-червоній палітурці. «Наша остання жертва» — новий роман Костаса Іпсіландіса *українською* незабаром у книгарнях!» — заявляв слоган.

Тривожність густою хмарою огортала її зсередини, ноги затерпли, а серце гупало так, що забивало памороки.

— Альо, Віро, чуєш мене? Віронічко! — усе ще намагалася докричатися до неї Лізка. — Це ж цілком очевидно: Іпсіландіс злизав твій роман...

* Автор світових бестселерів (англ.).

Натиснула кнопку відбою. Тремкими руками набрала в гуглі ім'я: «Костас Іпсіландіс».

Грецький історик і романіст, володар низки міжнародних премій, автор бестселерів *The New York Times* уперше написав книжку в жанрі містичного трилера. «Давні боги вимагають офірувань чи це просто люди намислили себе богами? Пронизаний глибоким психологізмом, роман змальовує життя близнючок, що підпали під вплив таємної секти в Афінах 1930-х років» — зазначалося в анотації.

І якби там не стояло ім'я автора, Віро могла б подумати, що це анотація до її власного роману.

* * *

— Я ж тобі казала не викладати нічого на онлайн-платформах! — мало не кричала в телефон Лізка.

— Звідки ж я могла знати, що він вкраде мою книжку! Та й було там лише п'ятсот переглядів за півтора року.

Віро промчала повз батьків, зачинилася в кімнаті, забилася з ногами в крісло й напнула на голову плед. М'ятний чай із термоса не заспокоював, руки все одно тремтіли.

— Він же не закінчений, твій роман?

— Там лише половина... Але сестри-близнючки, той самий історичний період, Афіни й ці притрушені грецькі міфи — як мінімум це все мої ідеї!

— Жах. У них що, кожен грек розуміє українську? — Голос Лізки звучав співчутливо. — Слухай, я прочитала три книжки цього Іпсіландіса. Дядько круто пише,

задротить по історії, викриває різні містифікації — усе як я люблю. Не розумію, навіщо йому красти чужі рукописи. Але якщо це справді твій задум, повір, ми його засудимо. Я вже купила електронку «Нашої останньої жертви» на «Амазоні», почитаю англійською.

Віро схлипнула.

— Ну ти чого! Не розкисай. — Лізка силкувалася дібрати слова. — По-перше, пошукай чернетки рукопису. Пороби скрини — там же дата є в документах. Ви ж вивчали авторське право в універі? А я поки прогляну його соцмережі. Він не сильно відсвічує, але ще пошукаю, попитаю у фанатських групах. Якщо треба, ми й особисто до нього доїдемо.

— Куди, в Грецію?

— Ну так...

— Давай про це вже завтра, ок? Я забіжу.

Віро стиснула губи й вимкнула телефон. Вона скинула плед, під яким стало задушно. Стіни кімнати важко тиснули. Приклеєна до шпалер мапа з прапорцями-відмітками раптом здалася ворожим плацдармом. За двадцять один рік з перервою на локдаун Віро встигла наставити прапорців по різних країнах, старанно оминаючи посічену затоками, розкидану островами територію Греції.

Серце наливалось кров'ю, як це бувало перед черговою панічною атакою. Накривало гарячою хвилею, паніка розтікалася тілом, переймала м'язи й забивала дух. Нога ритмічно затремтіла, вистукуючи по бильцю крісла, щелепу звело від напруги.

Краще б він украв її гаманець чи ключі від квартири. Але не роман. Не її недолугий, недописаний роман.

Життя Віро було циклічне. Дівчина могла тижнями не з'являтися вдома. Батьки вже звикли: то вона лишається в друзів готуватися до іспитів, то їде волонтеркою в скаутський табір, аж раптом зривається за молодіжним обміном кудись в Естонію чи Люксембург. Потім настає новий цикл і на зміну активності приходять час пухнастих пледів, книжок і соцмереж.

Віро працювала в соцмережах: окрім свого *lifestyle* блогу вела акаунти трьох бізнесів в інстаграмі, тож у неї завжди були свіжий манікюр, крафтовий гарбузовий зефір і набори китайських чаїв. Мама жартувала, що в дев'яностих їм так само видавали зарплату шкарпетками. Тоді Віро відкривала свій гаманець і гордо демонструвала, яка вона вільна й незалежна.

А що вільна й незалежна Віро перейшла на *здорове харчування* й навідріз відмовилася їсти — і це вона любила повторювати — мертвих тварин, то останні два місяці матері доводилося окремо смажити котлетки й окремо відварювати спаржу з броколі й червоною сочевицею. Віро закочувала очі на мамині емальовані каструлі й полив'яні миски, власноруч виставляла інстаграмні, в стилі мінімалізму набори тарілок з «Юс-ку», а потім ще довго фотографувала захололу їжу під іронічними материними поглядами.

Наразі з кухні пахнуло курячим бульйоном і сухою картоплею в мундирах, а біля надщербленої піали з салатом лежала записка: «Для доці». Батьки вже поїхали на роботу — мама в банк, а тато на завод «Антонов»

копирсатися в літаках. Часом Віро здавалося, що вони любили свої цифри й літаки сильніше за неї. Принаймні з ними їм було комфортніше, зрозуміліше. Мама відкупалася їжею, тато — роликами про панд і наукові відкриття, якими завалював її вайбер.

Віро попленталася до кавоварки, на ходу набираючи текст для інста-історії. Помідори, що їх нарізала мама, цілком підходили для ранкового допису про різноманіття веганських сніданків і користь вітаміну С. Дівчина механічно додала яскравих фільтрів, побажання чудового ранку й продуктивного дня, а сама через безсоння мало не переплутала сіль із цукром.

Заснути Віро вдалося аж під ранок, та й сон був радше марудною дрімотою, бентежною та сповненою тіней. Корейські патчі під очі не начарували свіжості обличчя, як і запах кави не допоміг збадьоритися.

Пряме біляве волосся скуйовдилося та спадало на плечі разом із п'ятьма рожевими дредами, що вперто пхалися до чашки. Доки Віро відкидала дреди за спину й протирала очі, шукаючи в заставленому маминими судочками холодильнику мигдальне молоко, зазвонив телефон.

— Я бачу, що ти онлайн. Бери свою каву й дуй сюди, — почувся командирський голос Лізки.

— Уже біжу! — якомога життєрадісніше відповіла Віро.

Сунула ноги в хатні капці з заячими вухами й за хвилину стояла на порозі сусідньої квартири.

Її зустріла молода жінка у кріслі колісному. Вона стрімко його розвернула й поїхала на кухню. Старі троещинські квартири (як і сходи, пороги, пандуси)